

Rădăcinile românești ale dramaturgiei lui Eugen Ionescu

Nicoleta-Angelica ORLANDEA

1. Ionescu - paradoxurile unui destin

Nu o dată, Istoria a schimbat radical soarta indivizilor de rând. N-au fost, însă, feriți de tăvălugul ei nici marii creatori, care, neputându-se împotrivi, au ajuns să semene cu propriii eroi. Un exemplu în acest sens este Eugen Ionescu, unul dintre puținii noștri scriitori care au avut de suferit de pe urma ambelor forme istorice ale extremismului românesc: cea a regimului antonescian, pro-legionar, ostil evreilor, care l-a înstrăinat de generația lui și i-a forțat exilul, și, după câteva decenii, cea a regimului comunist, care l-a numit reacționar și l-a condamnat, în contumacie (pentru o scrisoare trimisă din Paris și răstălmăcită răuvoitor), la 11 ani de închisoare corecțională. Omul Eugen Ionescu s-a aflat „sub vremuri”, iar problema apartenenței la o țară sau alta, la România sau Franța, i-a adus o autentică și dureroasă criză de identitate. „Țara tatălui”, România, îi devenise ostilă și străină din momentul în care a început ascensiunea legionară. Mult mai prietenoasă i s-a arătat Franța, cea care și-l revendică, pe bună dreptate.

Și din punctul de vedere al istoriei literare se poate vorbi despre capriciile sorții: Eugen Ionescu a debutat furtunos în calitate de critic literar, în nădejdea dobândirii timpurii a celebrității. Nu avea de unde să știe că supărarea lui Camil Petrescu, pe care îl atacase vehement, reproșându-i asimilarea excesivă a modelului proustian, îl va alunga din rândul criticilor (Camil Petrescu, autor cunoscut și cu mulți prieteni pe la revistele timpului, a împiedicat publicarea articolelor lui Ionescu, ridicând în jurul lui un zid al tăcerii). Aceasta s-a dovedit a fi marea șansă: a abandonat critica literară în favoarea dramaturgiei, devenind, în scurt timp, părinte al antiteatrului european, alături de Gênet, Beckett și Adamov. Înclinația teribilistă de *a nega*, de care suferea tânărul Ionescu, a devenit metodă de lucru. Fructificarea artistică a ceea ce, în viața de zi cu zi, este socotit excesiv și deplasat, poate da, de asemenea, de gândit, celor care se întâlnesc cu opera lui Ionescu. La fel, ideea că nu trebuie să abandonezi niciodată speranța unei a doua șanse, pe care i-a oferit-o lui Ionescu exilul. Și mai e ceva ce nu trebuie uitat: ca și alți reprezentanți ai generației sale, Eliade sau Cioran, Ionescu și-a fixat de timpuriu niște idealuri și a urmat niște ambiții, dintre care se detașează dorința de a deveni unul dintre cei mai mari scriitori ai lumii.

Din punctul de vedere al teoriei literare, piesa ionesciană este o *farsă tragică*, o operă *de graniță*, aflată între speciile literare a căror delimitare strictă nu s-a potrivit unui spirit având drept coordonate majore Râsul și Moartea. Viziunea artistică inedită atrage atenția cititorului, obișnuit să întâlnească, până la Eugen

Ionescu, specii dramatice „pure”, și-l ajută să privească, în diacronie, dezvoltarea genului dramatic în interiorul literaturii române și universale. Axiologic, se poate spune că lectorului i se oferă spre înțelegere și asimilare aspecte esențiale pentru formarea lui spirituală: conștiința relativității, a existenței limitate și a perisabilității ființei, conștiința nevoii de comunicare și solidaritate, a necesității de a experimenta sentimente fundamentale precum iubirea și prietenia și, mai ales, convingerea că viața merită trăită. Din punctul de vedere al receptării critice românești, opera ionesciană a avut, de asemenea, un destin interesant, trecând printr-o lungă perioadă de umbră, până în 1989. De atunci, însă, treapta receptării agresive a antiteatrului, precum și șocul unei metode de lucru „neortodoxe”, a fost depășită. Cercetători îndrăzneți, precum Laura Pavel, susțin argumentat că opera lui Ionescu se revendică postmodernismului.

2. Ionescu și complexe „culturii mici” - accente biografice românești

M-am plictisit de aceleași povești care respectă aceleași norme; de aceeași fantezie care se supune aceleiași discipline; de aceeași fantezie care are aceeași revoltă față de aceeași disciplină; de aceeași disciplină care n-are fantezie; de aceeași fantezie care n-are disciplină; de fantezia mea - savuroasă, e drept, și frumoasă pentru dumneavoastră, dar regizată de aceeași disciplină și de unele legi pe care le știu eu. Așa de mult m-am plictisit, încât nu îmi mai vine să-mi pun nici hamletiana întrebare: fantezie fără disciplină? disciplină fără fantezie? sau disciplină plus fantezie? Vă rog să nu râdeți. Această unică întrebare cu trei fețe [...] sintetizează istoria literaturii universale și toate problemele estetice literare, de la Noe la americani [...] (Ionescu 1934: 117).

Mărturisirea lui Eugen Ionescu, demonstrând o considerabilă luciditate pentru vârsta la care era făcută (23 de ani), reprezintă o punere în gardă pentru cel care cutează a întreprinde un studiu asupra acelei părți a creației ionesciene care și-a făcut celebru autorul, și anume creația dramatică. În 1934, când apărea volumul *Nu*, Eugen Ionescu era deja socotit „copilul teribil” al generației sale, excelând, în modul său de a face critică literară, într-un „joc ușuratec și obraznic al unui om talentat, care își îngăduie să spurce totul” (Vulcănescu 1934: 21). Debutul editorial avusese loc cu numai trei ani în urmă, cu volumul de versuri *Elegii pentru ființe mici*, care cuprinde poezii tributare influenței argheziene, manifestată puternic la liceanul Eugen Ionescu. Acest volum nu părea să anunțe, decât căutată cu dinadinsul, devenirea scriitoricească a autorului. De aceea, volumul *Nu* a stârnit o vie aprindere printre criticii vremii. El denota un spirit neliniștit, lucid inconsecvent, pornit pe spargerea tiparelor consacrate și – punct de reper în biografia sa spirituală – suferind de complexul „culturii mici”, care îi încorseta posibilitățile, nelăsându-l să-și ducă la îndeplinire misiunea pe care o presimțea. Eugen Ionescu își făcea intrarea în cultura română, demolând „idoli”, derutând specialiști consacrați, ca Șerban Cioculescu și Tudor Vianu, „critici iubitori de ierarhii axiologice și raționale”, care păreau a nu putea face față stilului paradoxal de a trata actul critic, practicat de Eugen Ionescu. Reducând aproape la zero calitățile poeziei argheziene, ale celei barbiene sau ale prozei lui Camil Petrescu, și apoi rehabilitându-le, Eugen Ionescu desfășoară doar o strategie inteligentă și ironică prin care sugerează derizoriul oricărei scări de valori, atât în ceea ce privește creația, cât și în ceea ce privește critica literară. Acesta este

scopul demersului său, în primul rând. În al doilea rând, însă, rostul eseului *Nu* este unul mult mai profund și oarecum tragic: este prima tentativă de a se defini pe sine, pornind de la constatarea lucidă a relativității valorilor. Drept dovadă, titlul primei părți a volumului: „Eu, Tudor Arghezi, Ion Barbu și Camil Petrescu”. Acest „eu” îl preocupă enorm pe tânărul autor. Conștient de superioritatea sa, și totodată disprețuindu-se, Eugen Ionescu se plasează singur între un ciocan și o nicovală imaginare, ca ilustrare timpurie a paradoxului identității contrariilor. Însuși va declara mai târziu că în volumul *Nu* s-a apucat să scrie critică literară severă, ca și cum ar fi vrut să se pedepsească singur în ceilalți¹. Întorcându-ne, deci, la citatul de la care am pornit descifrarea personalității lui Eugen Ionescu, înțelegem de ce, atât de timpuriu, autorul cunoscutelor piese de teatru „se plictisise” deja de eterna problemă a creatorului de literatură, aceea a ponderii imaginației în favoarea rigorii sau a inversării acestui raport. Pentru el, această problemă părea deja un cerc vicios. Făcând *tabula rasa* din toți idolii simțirii și gândului său de până atunci, Eugen Ionescu urma până la capăt îndemnul lui Mircea Eliade adresat generației sale: el se pregătea – ca și Cioran, Noica și Eliade – să primească realitatea imediată și inefabilă, fără să mai plătească tribut tradiției. Chiar mai mult, se pregătea să-și caute locul în *cultura majoră*, europeană, în care va demonstra că are ceva de spus.

Dar cum s-a născut, în rândul acestei generații de intelectuali complexul *culturii mici* și ce presupune el? La începutul secolului al XX-lea, literatura română era încă foarte tânără, abia dacă împlinise un veac; scrisul în limba română începuse el însuși destul de târziu (scrisoarea lui Neacșu din Câmpulung fusese redactată la două secole după apariția *Divinei Comedii* a lui Dante). De aici, efervescența culturală fără precedent în epocă: pe de o parte, un spirit tradiționalist ale cărei purtătoare de cuvânt erau revistele „Viața Românească” și „Gândirea”; pe de altă parte, preocuparea pentru modernizare, pentru *europenizare*, promovată de Eugen Lovinescu în scrierile sale critice, și mai ales în revista și la cenaclul „Sburătorul”. Adepții tradiționalismului, criticul G. Ibrăileanu și istoricul Nicolae Iorga negau existența vreunui complex al literaturii române, apărând-o pentru specificul ei național, în timp ce adepții modernizării incitau la sincronizare cu literatura Occidentului, prin arderea etapelor și prin urmarea unor modele, în special a celui francez (doctrina lovinesciană). Exagerările s-au făcut simțite în ambele direcții: din perspectiva tradiționaliștilor, prin teoriile sămănătoriste, excesiv idilizante, iar din perspectiva moderniștilor, prin aprecieri de tipul celor lansate de Barbu Fundoianu, poet avangardist, care considera că este necesară anexarea culturală nedisimulată a literaturii române la domeniul cultural francez, ca „o colonie a literaturii franceze” (Hamdan 1998: 53). Avangarda românească a fost un rezultat semnificativ al demersurilor în favoarea modernizării, depășind chiar așteptările lui E. Lovinescu, întrucât s-a dezvoltat nu numai în țară cât, mai ales, în străinătate, ajungând din urmă și devansând literaturile occidentale. Avangarda a fost soluția practică a vindecării culturii române de complexul ei de întârziere. Ea s-a manifestat, în țară, în jurul revistelor „Contemporanul”, „Unu”, „Punct”, „Alge”, „Integral”, „Urmuz”, și a presupus o dărâmare a tuturor valorilor tradiționale, pornind de la o stare de spirit

¹ În acest sens, sunt remarcabile fragmentele de jurnal și roman, apărute în revistele românești în timpul adolescenței autorului.

frenetică, de la o exacerbare a neliniștii existențiale. Conceptul de *avangardă* este sinonim cu cel de *modernism* în ipostazele lui ultime: expresionismul, futurismul, constructivismul, dadaismul sau suprarealismul. Ca rezultat al unui acut spirit de frondă, avangarda se îndepărtează de modernizarea, rațional și măsurat promovată de Lovinescu, presupunând asimilarea în tipare noi a spiritului autohton, însemnând sincronism și diferențiere. Mișcarea de avangardă nu-și dorea și nu avea rădăcini culturale românești, nu-și propunea să continue nimic, ci să înlocuiască brutal ceea ce se realizase deja, într-o literatură care abia își stabilea o identitate. Ca efect, era promovată antiliteratura, definită de Adrian Marino ca „dublet structural, organic, atât al literaturii, cât și al ideii sale, de la apariție până în zilele noastre” (Marino 1987: 15). Conform definiției de dicționar, *antiliteratura* apare atunci când literatura se neagă pe sine, când ajunge la exces și la saturație. Aceasta înseamnă că tânăra literatură română a ars într-adevăr etapele, trecând grăbit de la tradiție la inovație, experimentând cu o viteză de invidiat curente, genuri și specii cărora cultura europeană le acordase un răgaz de secole.

Din păcate, nume mari ale avangardei, Ion Vinea, „prințul constructivismului român” (Hamdan 1998: 28) și Urmuz, „părintele [...] suprarealismului românesc” (Hamdan: 29) au rămas puțin cunoscute, din pricina celui de al doilea complex de care a suferit mereu literatura română, acela al izolării lingvistice. Soluția pentru depășirea acestui handicap era traducerea. Însă traducerea este o re-creare, mai mult sau mai puțin apropiată de opera originală și nu rezolvă problema audienței. Cititorul din *limba – țintă* este, de cele mai multe ori, ignorant în privința contextului și intertextualității, opera rămânând, din această cauză, incomprehensibilă. Și atunci, soluția extremă pe care au adoptat-o Eugen Ionescu, Emil Cioran, Mircea Eliade și alții a fost exilul. Centrele culturale europene satisfăceau artiștilor români dorința de a pătrunde în universalitate, aceasta fiind garantul valorii operei. Exilul, după părerea lui Eliade, ar putea fi chiar o consecință a spiritului migrator, de transumanță al păstorilor, strămoși ai poporului nostru. Acesta a jucat un rol extrem de important în existența multor scriitori români, născuți în prima jumătate a secolului al XX-lea. Exilându-se, Tristan Tzara a devenit părintele mișcării Dadă, Eugen Ionescu, deschizător de drumuri în teatrul de avangardă european, Mircea Eliade și-a continuat ascensiunea culturală, Panait Istrati a dobândit celebritate ca prozator, Emil Cioran, ca filozof și mare stilist al limbii de adopție. Totuși, exilul, nu numai într-un alt spațiu geografic și cultural, ci mai ales lingvistic, a fost resimțit de cei mai mulți dintre cei „exilați” drept plin de dificultăți și riscuri. Eliade mărturisea că franceza lui „nu va fi franceza perfectă a lui Ionescu sau Cioran”, ci una „exactă și clară, atât” (Eliade, *apud* Hamdan 1998: 30). Poate acesta să fie motivul pentru care, romancier celebru în țară, după 1945 s-a consacrat în exclusivitate studiului miturilor și istoriei religiilor. Pentru Ilarie Voronca, a cărui poezie se răspândise generos și în română și în franceză, scrisul în limba adoptivă era „o adevărată agonie”, iar pentru Cioran, „un exercițiu de asceză” (Hamdan 1998: 31). Acest fapt este „cu atât mai tragic cu cât unii dintre ei sunt decepționați de cititorul proaspăt descoperit și atât de dificil de cucerit și își pun speranțele într-un viitor lector” (Hamdan 1998: 31). Este motivul pentru care Ionescu pretindea, în anii ‘50-‘60, că face un teatru nepopular, „împotriva publicului”, adică „un teatru fără public”. Era

în așteptarea unui public care să-l merite și provoca, prin atitudinea și scrisul său avangardist, un gust nou al artei în rândul unor spectatori burghezi și conservatori.

3. Ionescu și creatorii avangardei europene - vindecarea de complexe culturale în exil

Stabilit în 1939 în Franța, după o serie de volute biografice, o copilărie petrecută în Franța și o adolescență petrecută în România, Eugen Ionescu va începe să-și îndeplinească destinul proiectat în jurnalul său de la 16 ani: „voi fi unul din marii scriitori ai istoriei lumii”, hotăra el atunci. În 1950 era pusă în scenă, la Paris, prima piesă de teatru a lui Eugen Ionescu, *Cântăreața cheală* sau *Englezește fără profesor*, astăzi piesă „istorică”. Ea reprezintă începutul insolit și scandalos al unei opere și cariere dramaturgice excepționale, fiind una dintre primele manifestări ale avangardei teatrale a anilor ‘50.

Noua avangardă, care a lansat și noțiunea de *antiteatru*, a apărut în cea de-a doua jumătate a secolului al XX-lea, și a creat un arsenal anume, nu numai în literatură, ci și în pictură, sculptură ș.a., aducând cu sine eliberarea de canoane, demistificarea, prăbușirea sistemului de rigori trecute. În această linie, antiteatrul (numit și *noul teatru* sau *teatrul absurdului*) s-a concentrat programatic în jurul anumitor principii. Socotit ca antirealist, anticontingent, antirațional, ca respingând în mod categoric vechea structură a timpului și locului, a acțiunii și a caracterelor, aducând în scenă personaje–arhetip, întoarse la coordonatele primare ale umanității, noul teatru se voia valorificat ca spectacol: este un teatru de văzut, nu de citit, care pune accentul pe mișcarea scenică, lumină, sunete și obiecte de decor. Antiteatrul este o reacție față de modalitățile artistice perimate, dar nu numai atât, este, în esență, o reflectare a condiției umane, tragică prin proiectarea ființei pe fundalul morții care duce paradoxal atât la singularizarea individului, cât și la schematizarea lui. Acesta evoluează „într-un univers conceput când ca labirint, când ca junglă” (Munteanu 1989: 8). Rătăcirea și alienarea omului contemporan îl situează, în momentul transformării sale în personaj dramatic, la limita dintre tragic și comic. El dobândește statutul de non-erou sau anti-erou, tragic prin zodia ontologică sub care este plasat, comic și grotesc prin zădărnicia gestului de a traversa un univers absurd.

Consecința apariției non-eroului la nivelul speciilor literare a fost *comedia tragică* sau *farsa tragică* (absurdă). Acest fapt a fost posibil deoarece, într-o lume haotică și într-un timp al derizoriului și deriziunii, tragedia murise. O explicație pentru dispariția tragediei oferea R. Steiner, care consideră că Dumnezeu, obosit de cruzimea omului, nemaiputând să-și recunoască imaginea în oglinda creației, a lăsat lumea pradă cruzimii ei și locuiește într-un colț de univers în care nici un mesaj nu-i mai parvine. „Dar tragedia este cea formă de artă care cere cu necesitate apariția prezenței divinității. Ea este moartă acum pentru că umbra acesteia nu mai cade peste noi, cum cădea peste Agamemnon, peste Macbeth sau peste Athalie” (Steiner, *apud* Munteanu 1989: 10). În aceeași ordine de idei, A. Durrenmatt vorbește despre o lume fără vinovați și responsabili, în care totul se desfășoară fără intervenție individuală: „Noi suntem toți în mod colectiv vinovați, în mod colectiv închistați în păcatele părinților și strămoșilor noștri. Noi nu mai suntem sensibili decât la comedie” (Durrenmatt, *apud* Munteanu 1989: 11). Apariția farsei tragice sau absurde trebuie raportată nu numai la tragedie, ci și la cea de-a doua specie „pură” a

genului dramatic, comedia. Cu aceasta, farsa tragică are în comun personajul-arhetip. În comedia clasică, personajul are o trăsătură dominantă, negativă, a cărei manifestare conduce spre ridicol și care declanșează un conflict derizoriu, rezolvat printr-un happy-end, în timp ce în farsa tragică, el este schematizat, stăpânit de mecanismul social a cărui victimă somnolentă și neputincioasă devine. Sfârșitul său este de regulă violent, și numai în aparență tragic. Numai în aparență, pentru că moartea lui este convertită într-un deces fără rezonanță, cu o unică semnificație: zădărnicia iluziei. Comedia clasică moralizează optimist, sperând că „râsul va îndrepta moravurile”, farsa tragică demască o lume în derivă în care nimic nu mai poate fi îndreptat din pricina absurdului atotstăpânitor. Inițiatorii „noului” teatru sunt considerați Alfred Jarry, cu al său rege Ubu, și Guillaume Apollinaire, care conturează, în prefața la *Mamelele lui Tiresias*, traseul ce va fi urmat de către creatori ca Samuel Beckett, Arthur Adamov, Jean Gênet și Eugen Ionescu.

Pentru a înțelege prin ce anume Eugen Ionescu este creator de avangardă (deși, în stilul său ironic, spunea că nu face antiteatru decât în măsura în care teatrul care se vede de obicei este luat drept teatru, dovadă în plus a apartenenței la noul curent), trebuie să uităm o clipă de singularitatea sa literară și să-i căutăm contingentă și afinități cu ceilalți trei autori enumerați, socotiți vârfuri ale genului. Dacă Beckett oferă o viziune tragică, metafizică, a universului în care personajele lucide, având conștiința exilului lor pe pământ, suferă de o logoree fără scop, neputând accepta tăcerea și având doar aparențele unor clovni, Eugen Ionescu impune o lipsă totală de luciditate unor personaje cu totul schematizate, simple marionete, făcând gesturi absurde, inconștiente de existența lor, fără spațiu și timp. Dacă Adamov își lasă personajele pe mâna unor puteri invizibile, într-un loc și timp indecise (spațiul având tendința strămtării), în care nimeni nu aude pe nimeni, le supune violențelor în ideea că „prin piele se va introduce în spirit metafizica” (Adamov, *apud* Munteanu 1989: 15), Eugen Ionescu va avea grijă ca eroii săi să nu scape din lațul circarului care face oamenii să râdă. El va fi mai puțin auster ca Adamov. Cu Jean Gênet, Eugen Ionescu are în comun ideea că totul nu-i decât umbră, minciună, absurditate și complicație zadarnică, într-un univers menit ruinei și dispariției. La fel ca Gênet, Ionescu condamnă didacticismul și angajarea politico-socială de orice fel. Însă Gênet are alt tip de personaje: proscrisii, cei care nu vor să devină buni, suferind de obsesii – pentru că Gênet adâncește latura psihologică a eroilor săi, cei care creează o mistică a ignobilului. Prin ei, „exhibiționistul” Gênet vrea să arate măreția închisorii și a bordelului. Realitatea cea mai abjectă deține, la Gênet, forma unui vis poetic, desfășurat ca un ritual în care limbajul are valențe incantatorii.

4. Ionescu și avangardiștii români avant la lettre - Caragiale și Urmuz

Ceea ce însă l-a propulsat pe Eugen Ionescu în vârful ierarhiei, ceea ce i-a conferit atributul singularității, a fost modul în care a știut să împace Râsul și Moartea, dincolo de toate delimitările teoretice care-l fac creator al absurdului. El este urmașul lui Urmuz și al *pahucilor* acestuia, în frunte cu George Ciprian, fără să neglijeze rădăcinile caragialești ale comicului. Despre Caragiale spunea, în *Notes et contre-notes* că este „probablement le plus grand des auteurs dramatiques inconnus” (Ionescu 1966: 199). De fapt, dramaturgul acordă Râsului locul pe care îndeobște îl

ocupă Seriozitatea. De aici paradoxul care domnește în piesele ionesciene, ilogicul care provoacă uneori confuzie în rândul spectatorilor. Scriitorul spunea că lucrurile trebuie întoarse spre comic, pentru că realitatea e prea atroce pentru a putea fi suportată de public, de aceea criticii l-au asociat adesea cu Charlie Chaplin care, prin jocul său, încerca să spună lumii că viața este mai puțin dură dacă știi s-o înlănțești prin râs, chiar dacă acesta este unul amar. Mai puțin evidențiată, latura socială apare și la Ionescu, marcat de experiența sa din timpul acțiunilor Gărzii de Fier și a ascensiunii fascismului, așa cum se evidențiază și în filmul mult gustat de public al lui Chaplin, înfățișând dictatura hitleristă. Ceea ce îi deosebește din acest punct de vedere este faptul că Ionescu n-a vrut să recunoască până la *Macbett* teza precisă a pieselor, nici măcar când a fost vorba de *Rinocerii*, în care se vede o acută critică a nazismului; cerută de sovietici cu modificări care să-i accentueze caracterul politic, Ionescu a refuzat orice intervenție în textul piesei sale. Pentru Ionescu, *generalul* primează, o operă de acest fel nu poate fi alcătuită din evenimente imediate, deși nu poate să nu poarte urme ale derulării istoriei. În această privință, Ionescu se declară un clasic: „La urma urmei, eu sunt pentru clasicism; să descoperi arhetipuri uitate, imuabile, reînnoite în expresie: orice adevărat creator e clasic” (Ionescu 1966: 199).

Întorcându-ne la comicul ionescian, putem spune că este factorul, în mare măsură, determinant pentru succesul autorului. De față la reprezentarea uneia dintre piesele sale, Ionescu era fericit că spectatorii râd. După zece minute însă, supărat, a exclamat: „Râd prea mult. Sunt idioti”. Așadar, receptarea operei nu este întotdeauna cea prevăzută de autor, nu numai receptarea de către public, ci și cea profesată de către critici. Comentariul lui Ionescu privitor la reacția spectatorilor trimite la distincția făcută de Hegel între comic și râs. Există un râs relaxant, care trădează sentimentul de superioritate al eului receptor față de comicul rezultat dintr-o abatere de la normalitate și un râs care dezvăluie un sentiment de insecuritate personală a receptorului și care nu mai permite nicio echivalență cu comicul. Râzând excesiv, spectatorii piesei lui Ionescu demonstrau neputința de a percepe mesajul operei. Astfel, s-a întâmplat cu începuturile dramaturgice ale lui Ionescu ceea ce s-a întâmplat cu începuturile lui critice. Dacă în România era acuzat de către Șerban Cioculescu cum că tulbură sentimentul demnității critice, și era dezaprobat cu îndârjire, în Franța, după *Cântăreața cheală*, era socotit de Robert Kemp, o curiozitate, un soi de „*libertador*, de Bolivar pentru un grup restrâns, dar nu mai mult” (Kemp, *apud* Benmussa 1966: 72), iar de Jean-Jacques Gautier de la publicația „Le Figaro” drept „un glumeț, un mistificator, un *fumist*” (Gautier, *apud* Benmussa 1955: 65). Tipul de comic vehiculat de opera ionesciană i-a adus autorului și celebritatea, și negarea celebrității sale. Prinși în hora comicului de limbaj, adesea privitorii n-au mai atins esența pieselor, problematica lor gravă. Critici care inițial l-au susținut - precum Kenneth Tynan, cel care l-a făcut cunoscut în Anglia - nu au mai făcut efortul de a-l înțelege până la capăt. Cantonând în ideea de farsă, mulți au neglijat atributul „tragică”, spectatori și critici deopotrivă nevăzând în spatele zâmbetului fața hâdă, atât de temută de scriitor, a Morții.

Moartea în creația dramatică a lui Eugen Ionescu este o prezență constantă. Teama de moarte, ca și pornirea spre râs a autorului fac parte din structura lui interioară. În rădăcinarea sentimentului imposibilității de a evita sfârșitul, însoțit de

ideea zădărniceii atotcuprinzătoare pornește de la acel *datum* al ființei sale intime: suprema luciditate. S-a spus că piesele lui Ionescu sunt făcute din lumină și întuneric, că au adânci trimeri în biografia autorului. Paul Vernois sublinia că întreaga operă a lui Eugen Ionescu s-a născut „din surprinderea de a exista și din sentimentul de imperfecțiune a destinului, care însoțește surpriza conștientizării ființării în lume” (Vernois 1972: 89). Concluzia criticului francez se bazează pe jurnalul lui Eugen Ionescu, *Passé present, present passé*, în care nostalgia copilăriei, asociată cu lumina, este urmată de tristețea maturizării: „totul se întunecase în jurul meu și tot ce era sferă sau cerc a devenit unghi” (Ionescu, *apud* Vernois 1972: 34). Această întunecare împiedică orientarea în lume, autorul negăsind un punct de sprijin stabil, un prezent pe care să-l fundamenteze, să-l lărgească. Copilăria rămâne astfel Paradisul pierdut, fapt care se va resimți în opera ionesciană. Aceasta va fi o oglindă în care vor străbate neliniștea, zbuciumul neputincios și imensul chin produs de obsesia morții, căreia Ionescu îi va dedica un gând din trei, pe parcursul întregii sale vieți. Prezența alienantă a morții este justificarea pentru criza incomunicabilității limbajului, degradarea relațiilor umane, spaima de gregaritate și, prin ele, insinuarea *absurdului*, devenit stare, nu numai metodă de lucru. Pentru Ionescu, moartea este născătoare de creație. Din ea răsar fantasmale fricii: „Viața este un provizorat. Moartea mă definitivează. Moartea sunt eu” (Ionescu, *apud* Vernois 1972: 65). Concluzia lui, a acestui, pe rând, optimist, pesimist fără scăpare și sceptic desăvârșit, este următoarea: „Accept ridicolul metafizic al stării mele de om” (Ionescu, *apud* Vernois 1972: 65). Ba mai mult, Eugen Ionescu va declara că cere contemporanilor să-l „gâdile cu aprecierea lor injurioasă”: „Gâdilați-mă, că tot mor și mai bine să mă duc dracului gâdilat, decât negâdilat “ - superbă vanitate, amară conștiință a acestei vanități.

Așadar, într-un fel, Eugen Ionescu este însuși anticul simbol al teatrului. Opera lui, transpusă în pictură ar arăta precum cele două măști, una râzând, una plângând, măști care străjuiesc spectacolul teatral dintotdeauna. „Eu râd. Eu plâng. Stabiliți diferența și punctele comune”, își sfida încă de timpuriu exegeții (Ionescu 1966: 56).

Din această perspectivă, Eugen Ionescu trebuie analizat în preajma celor doi autori români cu care se înrudește în mod vădit: Caragiale și Urmuz. Scrierile lor alcătuiesc un intertext mai mult sau mai puțin disimulat, al teatrului ionescian.

Față de Caragiale, Ionescu avea o mare admirație: „a scris excelente povestiri și câteva piese de teatru care au revoluționat teatrul românesc, ușor de revoluționat pentru că era inexistent. De fapt, l-a creat” (Ionescu, *apud* Hamdan 1998: 150). Substanța comună a celor doi dramaturgi este lupta împotriva canonizării gândirii și expresiei, a uniformizării gustului comun, a *kitsch*-ului. Apărut după al doilea război mondial, *kitsch*-ul a devenit un fenomen legat de triumful clasei de mijloc și a generat categorii estetice și sociologice noi: omul-*kitsch*, limbajul-*kitsch*, obiectul-*kitsch* sau arta-*kitsch*. Există și o etică a *kitsch*-ului care constă în refuzul autenticității, victoria aparențelor asupra esențelor, tendința de omogenizare. Omul, prins în mediocritatea colectivă este lipsit de personalitate, de interes, de voință. Termenii folosiți de Caragiale, oglindind aspecte ce caracterizau burghezia și pe micul burghez de la începutul secolului al XX-lea, sunt aceia de *moft* și *moftangiu*. Omul-*kitsch*, *moftangiu* este un prototip, ce se definește prin golul interior, prin

repetare și stereotipie. În comedia *O noapte furtunoasă*, Rică Venturiano pleda pentru uniformizare, încarnând caricatural cuceririle Revoluției franceze: „Nimeni nu poate fi mai sus decât altul: Constituția o interzice” (Caragiale 1962: 100), iar în *Conul Leonida față cu reacțiunea*, eroul era exaltat de faptul că „orice cetățean primește în fiecare lună un salariu îndestulător, la fel pentru toți” (Caragiale 1962: 109). Uniformizarea vine din prostie, pe care I.L. Caragiale o consideră nemuritoare, și care îi determină pe eroi să se raporteze identic la societate. Fiecare este o mască, dar spre deosebire de cele din teatrul ionescian, cele ale lui Caragiale ascund posibilitatea recunoașterii finale, a *agnorisis-ului* aristotelian. La Ionescu, nerecunoașterea provoacă spectatorului angoasă, ca în *Cântăreața cheală*. Maska de carnaval, la Caragiale, ascunde provizoriu chipul eroului, în timp ce în spatele măștilor lui Ionescu nu se află nimeni. În noul teatru, masca e un înlocuitor al atributului omenesc.

Moftangiul caragialesc este sensibil încă de mic la prestigiul uniforme: fiul doamnei Popescu din schița *Vizită* e costumat în maior de roșiori, Goe din schița cu același nume poartă „un drăguț costum de marină” (Caragiale 1962: 699), Pristanda, din comedia *O scrisoare pierdută*, e polițist ș.a.m.d. În teatrul lui Ionescu apare căpitanul de pompieri care se bucură de uniformă sau servitoarea profesorului din *Lecția*, purtând insignele naziste. Depersonalizarea reflectată în dorința de conformare, de supunere la reguli este exprimată la Caragiale în replici precum cea a lui Nae din *Situațiune*: „Știi ce ar trebui la noi? – Ce? – O tiranie, ca în Rusia” (Caragiale 1962: 562). Nae este mic-burghezul suferind de *rinocerită*, căruia nu-i place ceea ce nu e convenabil, care preferă să se supună și care este gata să spună, precum Jacques al lui Ionescu, că îi plac cartofii cu slănină. De altfel, de la această acceptare și până la cea a zvasticii naziste nu este decât un pas, în opera ionesciană. Și la Caragiale și la Ionescu personajele evoluează în cuplu, în familie, în grupuri cu interese comune, în spații închise, adesea lipsite de obiecte, sau printre obiecte care îi domină sub forma înzorzonării vestimentare. La Caragiale, de exemplu, madame Protopopescu poartă pălărie „bleu jendarme”, „avec des rubans vieux rose”, madame Georgescu are o bluză „vert-mousse», jupă «fraise écrasée» și pălărie asortată, umbreluță roșie, mănuși albe și demibotine de lac cu cataramă, ciorapi de mătase vârgați”. Vestimentația este *kitsch* și înlocuiește un material sufletesc în privința căruia eroii sunt extrem de săraci. La Ionescu, ținuta nu este înzorzonare barocă, ci monocromă, lipsită de nuanță, proliferând un om degradat prin stereotipie: profesorul din *Lecția* e îmbrăcat ca „profesor”, cu lornion, tichie neagră, bluză lungă, pantaloni și pantofi negri, guler alb aplicat, cravată neagră.

Cel mai mult îi apropie, însă, pe cei doi dramaturgi limbajul-*kitsch* al eroilor ca gen proxim cu diferențe specifice. Și unii, și alții au veleități culturale poliglote. Cei caragialesți vorbesc, din snobism, o franceză caricaturală, reluând în pronunție românească diferiți termeni precum: *rezon*, *musiu*, *sufrăgiu*, făcând confuzii semantice (v. exemplul celebru al traducerii fr. *manquer* prin rom. *a mânca*), ba mai mult, încheind scrisori redactate în franceză cu formule românești argotice: „Se duce dracului giudețul” (Caragiale 1962: 490). Pretențiile de cultură ale personajelor se reliefează la tot pasul într-un jargon care devine sursă a comicului de limbaj caragialesc. Abundența poliglotă este masca vidului de gândire, un mod de a astupa găurile gândirii-*kitsch*. La Ionescu, conversația dintre Dl. Martin și D-na Smith din

Cântărețea cheală este un schimb de clișee, fără a transmite vreun mesaj: „Dl. Martin: Edward is a clerk; his sister Nancy is a typist, and his brother William is a shop assistant. D-na Smith: Drôle de famille!” (Ionesco 1965: 64). Anormalitatea este deja instalată, cu atât mai mult cu cât „eroii” ionescieni înșiră ilogici structuri verbale coerente sintactic, dar absurde semantic: „Dl. Smith: Cu picioarele poți merge, dar te încălzești mai bine cu electricitate sau cu cărbuni” (Ionescu 1998: 125). Limbajul-*kitsch* are la ambii scriitori o caracteristică: schimbul de replici sfârșește în larmă (la Caragiale, o larmă a unei solidarități umane aflate sub aceleași auspicii, la Ionescu, o larmă evidențiind neputința comunicării). Teatrul lui Caragiale se salvează de *kitsch*-ul vodevilului prin latura sa metateatrală, prin aluziile la spațiul teatral ca viață de gradul doi: „Trahanache: E comédie, mare comédie !”; „Tipătescu, nervos: Atâta neglijență nu se pomenește nici în romane, nici într-o piesă de teatru”. Ca un bun elev, Ionescu a înțeles această mutație esențială, nașterea comediei din comedie, creând un teatru de bulevard care se descompune, devenind nebun și permițând apropierea de postmodernism.

O profundă înrudire de ordin spiritual există și între Ionescu și Urmuz, „unul dintre precursorii atitudinii de revoltă literară universală, unul din profetii dislocării formelor sociale, a gândirii și a limbajului acestei lumi care, astăzi, sub ochii noștri se dezagregă, absurdă ca și eroii autorului nostru” (Hamdan 1998: 163). Cei doi înțeleg la fel „rostul” literaturii, care nu se mai înscrie, nici pentru Urmuz, nici pentru Ionescu într-un cosmos, ci reprezintă spațiul degradării. Béranger, figură a scriitorului în piesa *Pietonul aerului*, nu scrie pentru că această lume nu merită a fi descrisă: „Ani de zile mă consola faptul că spuneam că nu e nimic de spus” (Hamdan 1998: 43). Scriitorul nu mai creează, ci subminează, dar a scrie pentru a nu spune nimic înseamnă totuși a scrie încă, este un act de creație în negativ, o anticreație. După acest principiu a funcționat mai întâi antiproza lui Urmuz, urmată îndeaproape de antiteatrul ionescian. În *Pagini bizare*, Urmuz mima obiectivitatea narațiunii clasice, părea să respecte regulile descrierii și ale portretizării, răsturnând, în fond, în parodie, toate normele literare consacrate. Astfel, în *Ismail și Turnavitu*, narațiunea la prezent sau imperfect și exprimarea impersonală șarjează clasicismul :

Ismail se găsește astăzi cu foarte mare greutate. Înainte vreme creștea în Grădina Botanică iar mai târziu, grație progresului științei moderne, s-a reușit să se fabrice unul, pe cale chimică, prin sinteză. Ismail nu umblă niciodată singur. Poate fi găsit însă pe la ora 5 ½ dimineața, rătăcind în zig-zag pe strada Arionoaiei (Urmuz 1963: 156).

Fizionomia lui Ismail „se compunea din ochi, favoriți și o rochie”, iar tatăl lui este „un bătrân simpatic, cu nasul tras la presă și împrejmuț cu un mic gard de nuiele”. Antieroul urmuzian se exprimă aforistic: „Fericirile mari sunt totdeauna de scurtă durată”, și „nobil”: „Bătrâna sa soție refuză însă să-l urmeze, roasă fiind de viermele geloziei din cauza legăturilor de inimă ce bănuie că el ar fi avut cu o focă” (Urmuz 1963: 156). Aforistic și „nobil” vorbește și cel ionescian: „Jacques: O, cuvinte, ce de crime se comit în numele vostru !”, respectiv: „Jacques-mama: [...] Am adus pe lume un monstru. Iat-o pe bunica ta care vrea să-ți vorbească. Ea tremură. Este octogenară. Poate vei fi emoționat de vârsta ei, de trecutul ei, de viitorul ei” (Ionescu 1966: 205). Antropologic, individul este, în viziunea lui Urmuz,

rezultatul unei degradări biologice. Personajul principal din *Pagini bizare*, Emil Gayk este omul-pasăre care se ocupă cu ciugulitul și care atacă imprezizibil: „Te pleznește de două ori cu ciocul peste burtă, de te face să alergi afară, în stradă, urlând de durere” (Urmuz 1963: 74). El trăiește pentru mâncare și pentru procreere. Omul-pasăre este o obsesie zoologică și la Ionescu. În piesa *Viitorul e în ouă* apare o lume-clocitoare în care ouăle proliferază paroxistic. Într-un asemenea univers, în care regnul „uman” este înghițit de cel animal, individul care nu se „rinocerizează” se autocompătimizește: „Eu nu am coarne, vai ! Ce urâtă e o lume plată, [...] vai, sunt un monstru, sunt un monstru. Vai, niciodată n-o să devin rinocer, niciodată, niciodată” (Ionescu 1968: 117). Un alt „tip de personaj” comun celor doi scriitori este omul-mașină. Turnavitu, eroul lui Urmuz, este un simplu ventilator care o dată pe an ia forma unui bidon, Algazy are un grătar înșurubat sub bărbie, Grummer are cioc de lemn aromatic, Cotadi are înșurubat la spate un capac de pian, Stamate este îndrăgostit de o pâlnie ruginită și se dezagregă sub impulsul acestei iubiri.

„Eroii” lui Ionescu se transformă treptat din produse compozite în manechine, prin care are loc o metamorfozare a realității în vis. Manechinele repetă mecanic gesturi și cuvinte și participă automat la un ritual al înmulțirii: a rinocerilor, a degetelor Robertei, a mobilelor, a scaunelor. Și oamenii mecanomorfi ai lui Urmuz, și oamenii lui Ionescu formează cupluri. Diferența este că eroii urmuzieni sunt asexuați, în timp ce, în teatrul ionescian, ei asigură „viitorul rasei”. În studiul dedicat lui Ionescu, Alexandra Hamdan aprofundează discuția comparatistă, demonstrând existența unor obiecte paranoice, a unor coordonate spațio-temporale stranii și a unei claustrări sadice în opera ambilor scriitori, ceea ce ne convinge, o dată în plus, de înrudirea lor spirituală. De altfel, primul care a încercat să-l facă cunoscut în lume pe Urmuz, a fost, prin traducerile sale, Eugen Ionescu. Modul în care percepea Urmuz literatura nu putea să nu-l fascineze pe creatorul de teatru al absurdului, Eugen Ionescu. Eroii lui consumă la propriu texte literare: „Grummer ... gășind din întâmplare și câteva resturi de poeme, se prefăcu bolnav și, sub plapumă, le mănăcă singur pe furiș” (Urmuz 1963: 76). Ideea potrivit căreia literatura este un act de restituire este parodiată și ea: „după o bătălie gigantică [...] care a durat toată noaptea [...], Grummer, învins, se oferi să restituie toată literatura înghițită. El o vomită în mâinile lui Algazy” (Urmuz 1963: 76). Dar pentru că resturile de poeme începuseră să fermenteze în măruntaiele lui, Algazy „găsi că tot ce i se oferi este prea puțin și învechit”. Insuficiența literaturii, reflectând o insuficiență a vieții, este dilema „scriitorilor” lui Ionescu: „Madeleine: întotdeauna este ceva de spus. Pentru că lumea modernă este în descompunere, tu poți fi martorul descompunerii” (Urmuz 1963: 209).

5. Ionescu/ Béranger - împotriva rinocerizării, pentru libertate individuală și de conștiință

Dintre toate avaturile personajelor lui Ionescu, Béranger din *Rinocerii* exprimă cel mai elocvent o mare suferință a autorului său, de aceea considerăm binevenit un popas biografic, pornind de la ideologia generației '27. Sub influența combinată a lui Nae Ionescu și a lui Nichifor Crainic, această generație a devenit purtătoarea valorilor creștinismului ortodox. Din păcate, prin intermediul lui, mari nume de intelectuali (Mircea Eliade, Emil Cioran, Constantin Noica, Mircea

Vulcănescu, Petru Comarnescu ș.a). s-au asociat voluntar cu legionarismul aflat în ascensiune, așa cum „cobise” Șerban Cioculescu. Orientându-se către extrema dreaptă, tovarășii lui Ionescu într-ale literelor se îndepărtau, de fapt, de el (copilul unui avocat român și al unei evreice, Tereza Ipcar), se înregimentau, se *rinocerizau*. Ionescu se simțea tot mai singur și îl acuza pentru migrarea colegilor lui pe profesorul Nae Ionescu, devenit Logicianul din *Rinocerii* de mai târziu. România legionară devenea pentru el un coșmar din care trebuia să evadeze, pentru că „Unde nu e patria naționalistă, numai acolo este bine” (Ionescu, *apud* Petreu 2002: 63). A evadat în cultura franceză, dar multă vreme, oroarea provocată de paradele militare ale membrilor Gărzii de fier l-a stăpânit și a stârnit reacții vehemente, asimilate de unii cu o eventuală apropiere de stânga comunistă. În fond, era vorba despre aversiunea mereu declarată a lui Ionescu față de burghezie, despre opțiunea sa stabil democratică, socotită garanția respectării libertății și personalității individului.

Piesa *Rinocerii* este născută din spaimele lui Ionescu de a fi rămas izolat de generația lui devenită legionară, spaime care au prins expresie și în descrierile făcute în așa-numitele *Scrisori din Paris* (pe acestea le trimitea revistei „Viața românească”, după ce se stabilise în Franța, unde fusese trimis ca atașat cultural de către regimul Antonescu – pentru a nu fi zdrobit, se dovedise mai șiret!): „Legionarii [...] treceau cântând nu știu ce cântec (un fel de răget) de fier, cu vorbe de fiere și fier, scuipând fiere și fier, figuri de fiare, înlănțuite și înfierate” (Ionescu, *apud* Petreu 2002: 63). Simțindu-se singurul om printre rinoceri, Ionescu s-a simțit de fapt, precum Béranger, prins într-o solitudine deloc eroică, nesigur pe el însuși, disperat, „pierdut și înghițit într-o beznă fără sfârșit”. Ceea ce a trăit în România anilor ‘30 și a începutului anilor ‘40 l-a distanțat de identitatea sa românească. Ruptura s-a produs mai târziu, în contextul altei *rinocerite*, cea de extremă stângă, când pentru un articol trimis lui Mihail Ralea la „Viața românească”, în care cu toții au văzut „mârșave atacuri” la adresa armatei, magistraturii și altor instituții ale statului comunist, a fost condamnat în contumacie la 11 ani de închisoare corecțională și la 5 ani de interdicție corecțională. Nu și-a executat pedeapsa din motive nelămurite încă – poate că alte jocuri din culisele noii puteri au amânat, *sine die*, punerea în aplicare a deciziei. Indiferent de tipul ei, *rinocerita* este o maladie care înseamnă depersonalizare, ori, pentru Ionescu, persoana, individualitatea umană, acel „a fi tu însuși” a fost, de-a lungul întregii lui vieți și opere, cheia miraculoasă a lumii. „Nu sunt un om nou. Sunt om”, nota în jurnalul său din anii ‘40 (Ionescu 1986: 83).

Revenind la Béranger, cel din *Rinocerii*, el este indolent, apatic, „plictisit la culme și destul de obosit” (Ionescu 1998: 92): oboseala îi domină pe eroii ionescieni. Pășește în scenă „nebărbierit, cu hainele boțite; totul la el exprimă neglijență”, are un aer somnolent, din când în când cască. Singurătatea îl apasă, dar și societatea, și bea „ca să nu-i mai fie frică”. Părerile celor din jur despre el sunt schimbate, mai drastice. Béranger este debusolat și merită dojenirea lui Jean: „Ești într-o stare jalnică, prietene... Uite ce înseamnă să bei, nu mai ești stăpân pe mișcările tale, nu mai ai putere în mâini, ești zăpăcit, aiurit”. Eroul *Rinocerilor* nu este în pas cu timpul său. La apariția primului rinocer, când Jean îi cere părerea despre această anomalie, el n-are nimic de spus, în afară de faptul că „face mult praf”. Este un inadaptabil și chiar declară că este dezarmat și că viața pentru el „e un

vis”. Abia când promite prietenului să devină „un spirit viu și strălucitor, să se pună la curent” și să renunțe la băutura, el începe să-și schimbe felul de a fi, dar cu o doză mică de optimism. Nu înfruntă fățiș pericolul, ci ocolește problema (o vreme îl preocupă dacă rinocerii au un corn sau două, nu de ce și de unde au apărut). Realitatea îl lasă rece la început, ba chiar spune că „poate nu mai am chef să mai trăiesc” (Ionescu 1998: 103). Este nemulțumit de slujba pe care o are: „Zi de zi opt ore în șir... Eu unul nu mă pot obișnui, nu mă pot obișnui cu viața” (Ionescu 1998: 104). Totuși, nu are alte ambiții. Devenit conștient de anormalitate, se mobilizează cu altruism și lipsă de instinct de conservare. Aspirația lui este din acest moment mai importantă și mai gravă: „Sunt ultimul om, am să rămân om până la capăt, nu capitulez” (Ionescu 1998: 104). Aceasta va fi deviza lui, deși va fi luat peste picior: „Umanismul e perimat. Ești un vechi sentimental ridicol”, îi va spune Jean. Iar Dudard îl va apostrofa: „Te crezi buricul pământului. Crezi că tot ce se întâmplă te privește personal”, și același Dudard îi va declara: „n-o să devii niciodată rinocer [...] N-ai vocație!” (Ionescu 1998: 104). Într-adevăr, vocația lui nu este uniformizarea, el nu știe să se piardă în mijlocul maselor, gregaritatea nu este un atribut al lui Béranger: „Din oamenii de treabă ies rinocerii de treabă. Păcat! Tocmai că sunt de bună credință pot fi trași pe sfoară” (Ionescu 1998: 106), apreciază Béranger. Odată implicat, intrat în timpul său, Béranger va căuta justificări pentru tot ce se întâmplă. De ce se înregistrează cei din jurul său în turma rinocerilor? Dl. Papillon – din complex de inferioritate, Botard – din ură față de șefi, Dudard – din simț al datoriei, Logicianul – probabil are o justificare profundă, dată fiind meseria lui. Iată posibile răspunsuri pe care Béranger însuși le găsește. De aceea, poate, dl. Papillon, jignit că a fost respins de Daisy, care i-a spus că are „mâinile zgrumțuroase”, a devenit rinocer. De aceea și Dudard, care nutrea sentimente mai puternice față de aceeași Daisy, și fusese la rândul său nesocotit de aceasta, s-a lăsat furat de val. Daisy este speranța lui Béranger pentru regenerarea omenirii, prin ea își vede viața în culori mai vii. Dragostea reprezintă, astfel, și pentru el, ca și pentru primul, un important punct de reper. Prin iubire, el simte că poate evita moartea. Daisy îl eliberează de complexe, prin ea și-ar putea îndeplini și el datoria, „aceea de a fi fericit”. De altfel, personajul feminin al dramaturgiei lui Ionescu are un rol și un rost puțin studiate, dar absolut semnificative în economia oricărei piese în care apare, sub diferite măști. Ele sunt, probabil, ecouri biografice, ținând cont de rolul jucat în viața scriitorului de mamă, de soție și de fiică.

Însă creația dramatică a lui Ionescu, cea aparținând anilor ‘70, vedește o nouă viziune, onirică și psihanalitică, reprezentată de piesele *Ce formidabilă încurcătură!*, *Omul cu valizele* și *Călătorie în lumea morților*. Unii exegeți au considerat această zonă a literaturii ionesciene la granița dintre supranaturalul gotic și miraculosul suprarrealist, la care autorul recurge fie pentru a reda previziunile sale thanatice, fie pentru a redobândi o stare de grație specifică copilăriei. Tonul este unul autobiografic, păpușarul revelându-și chipul printre marionete.

Opera lui Eugen Ionescu se revendică, potrivit unor chei de interpretare consacrate, și prin aceasta, oarecum comode, absurdului, însă *absurdul* trebuie privit mai degrabă ca manieră de lucru, întrucât (așa cum se străduiesc să demonstreze critici aparținând unei noi generații, precum Laura Pavel, autoarea lucrării *Ionesco. Antilumea unui sceptic*) el este înlocuit „prin coliziunea postmodernă, de tip parodic,

a tragicului cu comicul, cu fantasticul oniric, cu miraculosul suprarealist, melodramaticul, goticul și sublimul postmodern” (Pavel 2002: 14).

Se impune de la sine concluzia că dramaturgul nu aparține unei singure țări sau unei singure epoci, că problematica operei lui este dintre acelea grave și fundamentale, care străbat literatura din Antichitate până în prezent, și că vultele receptării lui Ionescu pot fascina prin ele însele un lector chemat de dramaturg să conștientizeze relativitatea valorilor, a apartenenței sau non-apartenenței la un spațiu cultural sau la altul.

Bibliografie

- Balotă 1971: Nicolae Balotă, *Lupta cu absurdul*, București, Editura Univers.
- Battaglia 1976: Salvatore Battaglia, *Mitografia personajului*, București, Editura Minerva.
- Benmussa 1966: Simone Benmussa, *Eugène Ionesco - Théâtre de tous les temps*, Paris, Ed. Seghers.
- Caragiale 1962: I.L. Caragiale, *Opere*, București, Editura Meridiane.
- Esslin 1963: Martin Esslin, *Théâtre de l'absourde*, Paris, Ed. Bouchet-Chastel.
- Hamdan 1998: Hamdan Alexandra, *Ionesco înainte de Ionescu - Portretul artistului tânăr*, București, Editura Saeculum I.O.
- Ionesco 1966: Eugène Ionesco, *Notes et contre-notes*, Paris, Ed. Gallimard.
- Ionesco 1967: Eugène Ionesco, *Journal en miettes*, Paris, Ed. Gallimard.
- Ionesco 1986: Eugène Ionesco, *Passé present, present passé*, Paris, Ed. Gallimard.
- Ionescu 1934: Eugen Ionescu, *Nu*, București, Editura Vreamea.
- Ionescu 1968: Eugen Ionescu, *Teatru*, 3 vol., București, Editura pentru literatura universală.
- Ionescu 1990: Eugen Ionescu, *Elegii pentru fânțe mici*, București, Editura „Jurnalul literar”, Colecția *Poesis*.
- Ionescu 1998: Eugen Ionescu, *Teatru*, 5 vol., București, Editura Minerva.
- Ionescu 1990: Gelu Ionescu, *Anatomia unei negații*, București, Editura Minerva.
- Marino 1987: Marino Adrian, *Hermeneutica ideii de literatură*, Cluj-Napoca, Editura Dacia.
- Munteanu 1989: Munteanu Romul, *Farsa tragică*, București, Editura Univers.
- Pavel 2002: Pavel Laura, *Ionesco. Antilumea unui sceptic*, București, Editura Paralela 45, Colecția *Deschideri, Seria Comentarii*.
- Petreu 2002: Petreu Marta, *Ionescu în țara tatălui*, Cluj-Napoca, Biblioteca Apostrof, Colecția *Ianus*.
- Vernois 1972: Vernois Paul, *La dynamique théâtrale d'Eugène Ionesco*, Paris, Ed. Klincksieck.
- Urmuz 1963: Urmuz, *Pagini bizare*, București, Editura Minerva.

The Romanian Roots of Eugen Ionescu's Works

For many Romanian intellectuals born at the beginning of the twentieth century, the volutes of history - i. e. the dramatic changes on the political map of Europe in the middle of the last century - supposed the accepted or forced departure, the exile. Some of them - Eliade, Cioran and Ionescu - considered to belong to the *elite* of Romanian intelligentsia, afflicted anyway with the complex related to the *minor culture* and to the *linguistic isolation*, considered the exile as being the way to reach universality. This had happened before, due to Tristan Tzara, the originator of the Dadà movement, and to Panait Istrati, who became famous as a prose writer. However, from the three personalities already mentioned, Eugen Ionescu had to deal with the most troubled fate. He spent his childhood in France, his

adolescence years in Romania and he acquired recognition all over Europe. He had to undergo both forms of Romanian extremism: the Antonescu regime, favorable to the Iron-Guard movement and hostile to the Jewish population, and the communist regime, hostile to the intellectuals, a regime which sentenced him in absence to serve eleven years of correctional imprisonment because of a letter sent from Paris and malevolently distorted (a sentence not served due to unclear reasons). Ionescu the individual was always *under the pressure of historical changes*, and the problem of belonging to a country or to another, to Romania or to France, caused him a distressing crisis of identity.

The first chapter, *Ionescu – the paradoxes of a destiny*, points to these general aspects of biographic order, to the vision of literary theorists and historians, and finally to the volutes of critics' perception related to Ionescu, he being an illustration of the fact that not to belong to a sole space, to a sole culture and to a sole trend may mean to belong to universality.

The second chapter, *Ionescu and the minor culture complex – emphasis on the Romanian biography* synthesizes the cultural becoming of Ionescu. In 1934, after the issue of "No", he was already considered the *enfant terrible* of his generation, because, as a critic, "he demolished idols defiling everything" in the words of Mircea Vulcanescu. However, his criticisms irritated Camil Petrescu, who built a *wall of silence* around the young writer. *The minor culture* was impeding the fulfillment of his adolescence dream, to become a landmark of *the world history*. The other Romanian cultural complex, related to *the linguistic isolation*, also impeded his European breakthrough. So, without the perspective of seeing his works published, Ionescu *redefined* himself, beginning to write as a playwright and becoming, after his departure for France, one of the groundbreakers of the European anti-theatre.

The third chapter, *Ionescu and the creators of the European avant-garde – the cure of cultural complexes in exile*, places Ionescu between the great creators of the genre. His *frondeur* spirit couldn't be exercised in the classical manner: *the avant-garde*, meaning the pragmatic solution to synchronize the Romanian culture with the European one, was also Ionescu's option to oppose the obsolete artistic manifestations and to find his place in the European literature. However, at a theoretical level, it was a reflection of the human condition, a tragic one due to the projecting of being on the death background, which leads both to the seclusion and to the schematization of the individual. In fact, this is the anti-theatre message, which relates Ionescu to Beckett, Adamov and Gênet. In particular, Ionescu shares with Beckett the purposeless logorrhea of the characters, with Adamov the idea that the character is the powerless cogwheel of an absurd Mechanism, and with Gênet the fact that in a universe destined to ruin and extinction everything is gloom, hypocrisy and vain complication.

The fourth chapter, which constitutes the essence of this study, *Ionescu and the avant la lettre Romanian avant-garde writers: Caragiale and Urmuz*, reflects the substance relations between Ionescu and his Romanian antecessors. Because of the atrocious reality everything must be turned into comicality, states Ionescu, and the comicality type he spread offered him both the celebrity and the denial of it. Many exegetes related to the idea of *farce* ignoring its *tragic* feature, and failed to see behind the smile the face of Death, hideous and feared by the playwright. The roots of this genre of comicality are to be found in the work of Caragiale, to whom Ionescu displayed a great admiration, considering him the creator of the Romanian theatre. The two share the revolt against the leveling of thought, the standardization of taste, the *kitsch*, especially language-related. The *kitsch*-individual, defined by his inner voice, by repetition and stereotype, utters lines which end in uproar, related to the human solidarity in the case of Caragiale and to the impossibility of authentic communication in the case of Ionescu. The literary kinship with Urmuz resides in the fact that both of them understand the meaning of literature in the same way. It stands for the

decomposition space, where the writer doesn't create, undermining and doing his anti-creation. In the works of Urmuz, the individual himself is the result of biological degradation, as in the case of Ismail, who has got only eyes, whiskers and a gown, of Emil Gayk, the bird-man, or of Turnavitu, the machine-man. In the plays of Ionescu, the individual is a puppet, a marionette, or a mannequin with mechanic gestures, taking part automatically to the proliferation and *rhinocerosization*, unconsciously joining a group due to the herd mentality.

The last chapter, the fifth, entitled *Ionescu/ Béranger – against rhinocerosization, for individual freedom of conscience*, selects from the avatars of Ionescu's character the one present in the play *The Rhinoceroses*, meaning the second Béranger (Ionescu's characters bear this generic name, a proof for the lack of precise identity), who takes mostly after his creator. Béranger succeeds in avoiding *the rhinocerosization*, being not a socially adherent person, too apathetic, neglectful and vicious, living somehow in a dream from which reality is impossible to perceive. He hasn't got *the rhinoceros* call and the solution to stand up against the herd is, paradoxically, the love. The play is born from the Ionescu's fears to remain isolated from his iron-guard generation, to be the only human being among *the rhinoceroses*, experiencing the solitude with no heroism. This proves the playwright's option for individual freedom, a principle observed during all his life, because however its type might be, *the rhinocerotitis* is a malady which means depersonalization. "I am not a new man, I am MAN", states the writer.

In conclusion, Ionescu's work is the expression of an atypical literary destiny, even when referred to the exile-related problems, because, in his own words, we are all the powerless victims of an absurd Mechanism, marionettes at the mercy of the great master of puppets. We belong to ourselves only as far as we try and fight back – is the thesis of this great exiled writer, who never forgot the bleak experience in *the land of the father*, his work resounding with the echoes of the Romanian avant-garde predecessors.

*Colegiul „Nicolae Titulescu”
BRAȘOV, ROMÂNIA*